

debat herom i Folketinget blev i sin tid afvist af flertallet. Og det vil jeg altså godt lige minde om, for vi har aldrig haft det til diskussion. Det er nok især en påmindelse til Socialdemokratiet om, at man – hvis eller når vi nu skal til at drøfte det igen – så giver os andre en mulighed for at være med.

Man siger, at det jo kun er flertalspartierne, men flertalspartierne kom aldrig i salen med den. De ville ikke i salen med den, og det er faktisk i mange henseender en rigtig dårlig idé. Jeg tror, vi kan samle – så vidt jeg kan høre – et flertal, hvor det højst bliver Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti, der ikke vil være med, hvis vi giver os lidt ordentlig tid til det her.

Et af problemerne er, at vi først sent har opdaget, at der ikke er – og nu må kulturministeren altså undskylde mig, nu har jeg jo fået nogle svar fra ham – skyggen af langsigtet plan hverken for kunstarterne bag den store bevilling eller i det hele taget for denne dyreste institution på vores kulturbudget.

Vi vil meget gerne gøre det godt også for skuespillet, men vi undrer os over, at det kun er det, der interesserer minister og direktør. Vi undrer os meget over, at Det Kongelige Kapel er røget helt ud af kunstarterne. Det var, som om man kom til at trykke på knappen delete, da det blev for svært at gøre noget for Det Kongelige Kapel, hvis koncertsal jo var brændt, og så har man altså ingen visioner for det, og så er det bare lige: Delete. Det er jo en måde at få dem væk på. De er slet ikke nævnt i de svar, jeg fik i går, for her skriver ministeren kun om tre kunstarter, og det synes jeg altså på en måde er lidt skammeligt.

Det er altså ikke kun skuespillet, der har brug for, at der bliver investeret også i hardware. Men man bør altså ikke udstede kæmpebevillinger hen over mahognibordet og på direktørens glatte ansigt uden planer og beregninger.

Vi må vel snart få en ordentlig debat herinde om såvel kunstarternes udvikling som deres behov og administration. Jeg vil lade det ligge nu, men her endnu en gang forsikre om, at vi i SF er meget optaget af at lave en god løsning. Jeg må nok sige, jeg tror, vi skal have lidt mere planlægning.

Jeg troede faktisk, da vi satte debatten i gang, at man i Kulturministeriet havde været lidt vaksere, end det tyder på. Meget er nævnt, og endnu mere er ikke nævnt.

Og et hovedområde, nemlig kulturformidlingen til børn og unge, især historieformidlingen,

bør langt mere være i centrum, hvis vores kultur skal få perspektiv og ansvarlighed for fremtiden – også en fremtid, der rækker ud over éns egne snævre behov og få år.

Et folk uden fortid, er et folk uden fremtid, var der engang en, der sagde. På grundtvigsk lyder det: Fortids savn skaber fremtids syner. Gennem historien får man forståelse for, hvad i vores kultur, der er natur, og hvad der er kulturskabt, og kan bedre gøre sig klart, hvad der kan ændres. Uden historisk bevidsthed sidder fortiden som en krampe på os og hyller os i fordomme og handlingslammelse.

Og så er det altså meget sjovere for børn at få historie end meget af det åndelige fastfood, man giver dem nu, hvor f.eks. kulturfagene udvikler sig som supermarkeder, hvor alt er interessant, men intet er vigtigt.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Det var interessant at høre fru Margrete Auken. Så vidt jeg kunne høre, var der rent faktisk også noget nyt i det, fru Margrete Auken fik sagt her.

Blandt andet, at SF nu går ind for, at det ikke er en naturlov, at alle kunstnere skal have livsvarig aflønning for at være kunstnere, men rent faktisk også skal ud og kunne have glæden af håndens værk og kunne arbejde samtidig. Det synes jeg var glædeligt, for jeg går ud fra, at det også må betyde, at SF nu vil være villig til at se på nogle af alle de livsvarige bevillinger, der bliver givet til nogle af de kunstnere, som der rent faktisk bliver givet over finansloven. Det var den ene side af sagen.

Den anden, som jeg synes var interessant, og som vi også bør tage videre op, var faktisk meget rigtigt, som fru Margrete Auken sagde, at vi glemmer at lære vores børn at forstå den billedlige kunst, at forstå historien, at forstå musikken. Men jeg giver fru Margrete Auken ret i, at det måske ikke er en kulturpolitisk debat – og dog.

Men kunne vi ikke på en eller anden måde få undervisningsministeren og kulturministeren til at samarbejde her, for det har en væsentlig betydning.

Og da vi nu har en undervisningsminister, som også har været vant til at skulle klare det her med at undervise, og en kulturminister, der også kunne klare det med undervisning, så kan det da vel ikke være helt umuligt. Og da han nu kommer fra Brandbjerg Højskole, så tror jeg også på, at det kan lade sig gøre.